

K.

kamerata
castellar.

ORQUESTRA DE CAMBRA
DE CASTELLAR DEL VALLÈS

Esportaneïtat, folia o l'apoteosi de la dansa

Ds. 16/11/2024 · 20 h
Auditori Municipal Miquel Pont

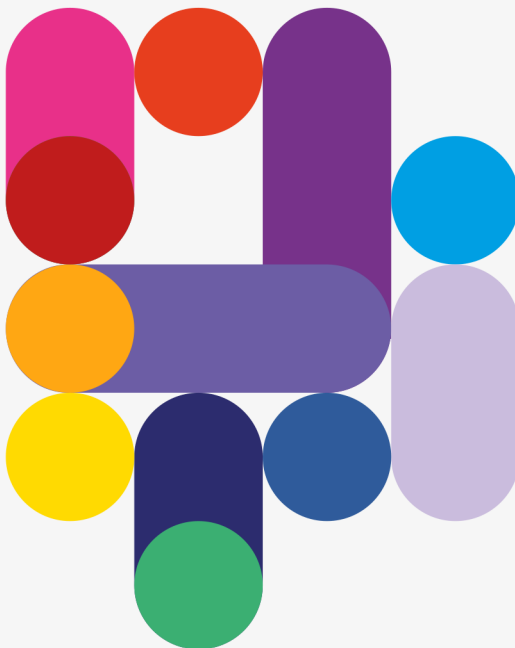
Programa

Franz Schubert
Simfonia n.3 en Re Major, D 200

I. Adagio maestoso – Allegro con brio
II. Allegretto
III. Menuetto. Vivace; Trio
IV. Presto vivace

Ludwig van Beethoven
Simfonia n. 7 en La Major, Op. 92

I. Poco sostenuto – Vivace
II. Allegretto
III. Presto – Assai meno presto
IV. Allegro con brio

Kamerata Castellar Orquestra de Cambra de Castellar del Vallès

Direcció
Carles Miró

Concertino
Gerard Claret

Violins primers
Laia Pujolassos
Marina Sala
Pere Bardagí
Edu Sobrado
Humbert Rovira

Violins segons
Laia Besalduch
Ariadna Padró
Francesc Planella
Laura Casals
Elitsa Yancheva

Violes
Uixi Amargós
Laura Bosch
Patricia Torres
Cris Izcue

Violoncels
Jordi Claret
Andrea Peiron
Marti Buil

Contrabaixos
Cristina Membrive
Dmitry Yaroslavtsev

Flautes
Patricia De No
Martí Solà

Oboès
Carla Aguilar
Laura Carles

Clarinets
Carles Pertegaz
Eduardo Javier Ysla

Fagots
Joan Vera
Daniela Redondo

Trompes
Pau Armengol
Nàdia Lozano

Trompetes
Joan Alós
Miguel Robles

Timpani
Iñigo Ducar

La simfonia, com a principal gènere orquestral, va créixer i madurar entorn de Viena, al llarg del període que hem convingut a qualificar de Classicisme, és a dir entre els anys 1760, quan Haydn comença la seva carrera de simfonista, i 1825, quan Beethoven i Schubert han conclòs la seva. Entre una data i l'altra, una bona colla de compositors de l'àrea d'influència vienesa van produir un devesall de simfonies, amb un grau o altre d'innovació en el gènere que contribuïen a desenvolupar: un llegat d'una riquesa i una diversitat enlluernadores, que no sempre arriba a les orelles del públic actual. Aquest, doncs, és l'àmbit d'exploració i de treball d'una orquestra com la nostra, que neix per donar a conèixer l'extens repertori clàssic.

El classicisme vienès va veure alçar-se quatre figures gegantines per damunt dels altres compositors: Franz Joseph Haydn (1732-1809), Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791), Ludwig van Beethoven (1770-1827) i Franz Schubert (1797-1828), l'estatura colossal dels quals ha fet que hàgim oblidat ben injustament l'obra de molts contemporanis seus que també mereixen ser coneguts i reconeguts. Per a la presentació de l'orquestra, però, hem preparat un programa centrat en els dos últims grans mestres, en un moment de la fase final de l'evolució de la forma simfònica clàssica. Beethoven estrena la setena simfonia l'any 1813, al cim de la seva maduresa, i Schubert, una generació més jove, compon la tercera dos anys després, el 1815, als divuit d'edat. Previsiblement, doncs, ens trobem davant dues simfonies en diferents estadis d'evolució: una obra de maduresa al costat d'una obra d'extrema joventut (en el cas d'un músic que va morir als trenta-un anys, costa decidir si mai va deixar de ser jove).

El concert comença amb la simfonia de Schubert justament perquè, tot i ser una mica més tardana, presenta una forma més primerenca, que no vol dir tanmateix menys excel·lent. Schubert va escriure les seves primeres sis simfonies entre els anys 1813 i 1818, mentre exercia de mestre d'escola, per tocar-les entre companys, pel pur goig de fer música plegats, de manera que ni es van publicar ni es van tocar en públic en vida de l'autor. Tot i que ja era un admirador declarat de Beethoven, no gosava mesurar-se amb el gran mestre i s'emmirallava més aviat en la forma establerta magistralment per Haydn el segle anterior, però ja amb una tècnica i una personalitat tan sòlides que el resultat és pur Schubert (tot i quedar lluny encara de les originalíssimes dues últimes simfonies, tan revolucionàries com les de Beethoven). La tercera és escrita en Re Major, l'any 1815, un any especialment fecund en la producció del jove mestre.

Beethoven va escriure la setena simfonia, en La Major, en temps difícils, amb la guerra napoleònica ben pròxima i la sordesa confirmant el seu domini absolut. Així i tot, hi va poder treballar en un entorn amable, al balneari bohemi de Teplice, entre el 1811 i el 1812, talment que la simfonia resultant és una obra vital i joiosa, bastida sobre ritmes de dansa diversos (Wagner qualificava la simfonia com "l'apoteosi de la dansa"). Beethoven en va quedar tan satisfet que no va dubtar a afirmar que era una de les seves millors obres. Es va estrenar el 8 de desembre del 1813, a Viena, en un concert a benefici dels combatents de la llavors recent batalla de Hanau contra l'opressió napoleònica. La va dirigir ell mateix, a desgrat de la sordesa, al capdavant d'una orquestra amb alguns dels músics més celebrats d'aquella capital mundial de la música.

Miquel Desclot, octubre del 2024

Una iniciativa de:
Acció Musical Castellar

Organització:

femc_st_ll_r

Entitats col·laboradores:

